

hun sig gjerne henimod Solnedgang en lille rask Motion — indtil Lyden af en Flok hjemdragende Markarbejdere eller en lummer Luftning fra en gødet Ager jog hende hjem.

I otte Aar havde Frøken Ragnhild levet her i samme Ensomhed. Hun var født i den jyske Provinsby, hvor hendes Fader i sin Tid havde været Adjunkt, og fra sit trettende Aar, da hun mistede sin Moder, og indtil sin Konfirmation havde hun opholdt sig hos et Par Tanter inde i København for at fuldende sin Uddannelse i et højere Pigeinstitut. Først med sit fyldte sekstende Aar havde hun taget fast Ophold i Præstegaarden.

Hun var den Gang kommen her ud med sit unge Hjærte svulmende af lykkelige Forhaabninger. Hun vidste fra sin Roman-Læsning og fra Teatret, at i Landsbypræstegaardenes unge Døtre havde den danske Kvinde sat sine huldeste Blomster, hvis friske Ynde alle Digtere havde besunget, og paa hvis Besiddelse alle ædle unge Mænds ømme Længsler gik ud. Ikke heller var hun helt uvidende om sine egne personlige Fortrin; — hendes hvide Hudfarve og egernrøde Uldhaar havde allerede, mens hun var Skolepige, vakt Opmærksomhed i hendes jyske Fødeby, og nu gik hun derfor hver Dag omkring i stille, sød